

Arrest

nr. 71 091 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 17 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 11 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DER HASSELT, die loco advocaat V. CAMBRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 20 april 2010 een aanvraag van een verklaring van inschrijving als zelfstandige in. Op 5 juli 2010 wordt zij in bezit gesteld van een bijlage 8 – verklaring van inschrijving.

1.2. Uit administratief onderzoek blijkt dat verzoekster sedert 18 augustus 2010 nergens is aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds. Verder blijkt nergens uit het dossier dat er een nieuwe activiteit werd uitgebouwd en blijkt dat verzoekster een leefloon in de derde categorie als samenwonende persoon met gezinslast geniet.

1.3. Op 11 augustus 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit betreft de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“(…) in uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van (…)

geboren te Kayseri, op (in) (…)

van Nederland nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing .

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als zelfstandige op 20/4/10 , en verkreeg de E-kaart op 27/7/10. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Uit administratief onderzoek is gebleken dat betrokkene een zelfstandige activiteit had van 21/4/10 tot 19/8/10. Sindsdien is betrokkene nergens meer aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds. Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuwe activiteit werd uitgebouwd Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, 1° - wet 15.12.1980),

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon in 3de categorie als samenwonend persoon met gezinslast, dient er te worden vastgesteld dat zij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art 40 §4 van de wet van 15.12.1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Omdat betrokkene niet voldoet aan de bovenvermelde verblijfsvoorwaarden overeenkomstig artikel 40, §4, 2° van de wet van 15.12.1980, en een onredelijke belasting vormt op het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstructie van haar eerste middel betoogt verzoekster:

“Verzoekster is van oordeel een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel te kunnen aanvoeren.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.

Doch, in casu quod certe non. Immers, er werd geen rekening gehouden met de zwangerschap van verzoekster, de DVZ was er zelfs niet van op de hoogte. Nochtans waren zij wel op de hoogte dat verzoekster beroep deed op het OCMW om in haar bestaansmiddelen te voorzien, maar op geen enkel moment verzocht de DVZ het OCMW om de reden van dit verzoek van verzoekster aan het OCMW toe te lichten. Nochtans mag verwacht worden dat er een zekere communicatie plaatsvindt tussen deze twee besturen.

Zoals reeds gesteld, als gevolg van haar zwangerschap kreeg verzoekster de medische raad, gelet op de herhaaldelijke karakter van haar miskramen. dat zij tijdens de zwangerschap rust diende te houden. (stuk 2)

Hetgeen verzoekster ook deed, met als gevolg dat zij zich genoodzaakt zag haar beroepswerkzaamheid als zelfstandige stop te zetten. Waarop zij naar het OCMW stapte en daar om verdere begeleiding en

steun verzocht. Het OCMW was op de hoogte van de penibele situatie waarin verzoekster zich bevond, doch de DVZ heeft op geen enkele manier rekening gehouden met het feit dat de mogelijkheid bestaat dat verzoekster zich in een dergelijke uitzonderingssituatie bevond en heeft het OCMW daar op geen enkel moment over geïnterpelleerd.

Verzoekster is dus van oordeel dat haar situatie een uitzonderingssituatie, een overmachtssituatie, betreft dewelke het behoudt van het verblijfsrecht rechtvaardigt en dat de DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door geen aftoetsing te maken bij het OCMW, noch de mogelijkheid van het bestaan van een uitzonderingssituatie in overweging neemt.”

2.2. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vastgesteld in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ter adstructie van haar tweede middel betoogt verzoekster:

“Verzoekster is van oordeel een schending van de formele motiveringsplicht (zoals vastgelegd in de wet van 29 juli 1991) alsmede een schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 te kunnen aanvoeren.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat alle eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor een of meer bestuurden of voor een ander bestuur, uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden.

In casu ging de DVZ kort door de bocht.

De DVZ beperkt zich tot de toetsing van de verblijfsvoorwaarden, doch houdt geen rekening met de uitzonderingssituaties die bestaan en waarvan redelijkerwijze dient te worden aangenomen dat de DVZ hiervan kennis heeft en rekening mee houdt bij het nemen van haar eenzijdige beslissingen.

De DVZ dient immers zowel met de juridische als met de feitelijke overwegingen/realiteit rekening te houden alvorens een beslissing ten gronde te kunnen vellen.

Maar, de DVZ maakt in haar beslissing enkel melding van haar vaststelling dat verzoekster een zelfstandige activiteit had van 21.04.2010 tot 19.08.2010 en dat betrokkenen sedertdien nergens meer aangesloten is bij een sociaal verzekeringsfonds. De DVZ houdt geen rekening met de feitelijke overwegingen van verzoekster die aan deze beslissing (m.n. het beëindigen van haar zelfstandige statuut) ten grondslag liggen en beperkt zich ertoe te stellen dat verzoekster zich kennelijk diende te wenden tot het OCMW, doch motiveert niet wat daarvan de mogelijke reden is.

De DVZ houdt geen rekening met de feitelijke overwegingen van verzoekster.

Verzoekster is dan ook van oordeel dat de DVZ haar beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd door slechts de verblijfsvoorwaarden te toetsen aan de juridische realiteit zonder rekening te houden met de feitelijke realiteit.

Gelet op voorgaande aangehaalde middelen is verzoekster van oordeel dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dient te worden hervormd/vernietigd en dat haar een verblijfsrecht van meer dan 3 maanden dient te worden toegekend op basis van artikel 40 §4, 1° wet 15.12.1980)”

2.3. De Raad acht het, omwille van hun onderlinge samenhang, aangeraden het eerste en het tweede middel samen te behandelen.

2.4. De in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekster inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6. De bestreden beslissing werd genomen op grond van het artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

2.7. De bestreden beslissing verwijst verder naar de toepassing van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarin het volgende bepaald is:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

2.8. De verwerende partij heeft op grond van een administratief onderzoek geoordeeld dat verzoekster niet langer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige. Uit dit administratief onderzoek is immers gebleken dat verzoekster sedert 19 augustus 2010 nergens meer is aangesloten bij een sociaal verzekeringsfonds. Verder blijkt nergens uit het dossier dat verzoekster een nieuwe activiteit heeft uitgebouwd en blijkt dat verzoekster een leefloon in de derde categorie als samenwonende persoon met gezinslast geniet.

2.9. Verzoekster betwist geenszins de vaststelling dat zij niet meer als zelfstandige tewerkgesteld is en dat zij OCMW-steun geniet maar meent dat zij zich in een uitzonderings- en overmachtsituatie bevindt die het behoud van het verblijfsrecht rechtvaardigt. Verzoekster verwijst naar een stuk 2 dat zij bij haar verzoekschrift voegt en waaruit blijkt dat haar dokter adviseert tijdens de zwangerschap rust te houden. Verzoekster stelt dat zij zich genoodzaakt zag haar beroepsactiviteiten als zelfstandige stop te zetten en verwijt de verwerende partij hier geen rekening mee gehouden te hebben.

2.10. In de mate dat verzoekster doelt op de situaties zoals voorzien in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en met haar uiteenzetting meent dat zij hieronder valt, waardoor er ten onrechte een einde gesteld werd aan haar verblijfsrecht, laat deze uiteenzetting evenwel niet toe vast te stellen dat verzoekster, die slechts enkele maanden in België tewerkgesteld was, zich bevindt in één van de vier in artikel 42bis, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene situaties. De Raad wijst er op dat in het door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde attest geenszins sprake is van een tijdelijke arbeidsongeschiktheid. In bijgevoegd stuk leest de Raad dat dokter J. Quispel in dat verband slechts stelt dat met het herhaaldelijke karakter van miskramen verzoekster tijdens haar zwangerschap rust dient te houden en zij niet zwaar mag heffen en sjouwen. Zelfs indien zou aangenomen kunnen worden dat verzoeksters zwangerschap tot tijdelijke arbeidsongeschiktheid leidde, merkt de Raad op dat het attest dateert van 26 oktober 2010 en verzoekster reeds sedert 19 augustus 2010 niet meer aangesloten is bij een sociaal verzekeringsfonds. Bovendien blijkt dat het attest melding maakt van het feit dat verzoek-

sters zwangerschap op 22 mei 2011 is uitgerekend zodat hoegenaamd niet kan ingezien worden hoe dit attest nog zou kunnen dienen als bewijs van tijdelijke arbeidsongeschiktheid op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Immers blijkt dat ook na de afloop van de zwangerschap verzoekster niet meer tewerkgesteld was. Verzoekster toont met haar betoog niet aan welke elementen aanleiding zouden kunnen hebben gegeven tot een andere beoordeling van haar situatie. Zij toont met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder niet over voldoende gegevens beschikte om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

2.11. Uit de stukken van het dossier, blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster na 19 augustus 2010 niet meer aangesloten is bij een sociaal verzekeringsfonds en dat zij OCMW-steun geniet. Het getuigt van een correcte feitenvinding dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoekster niet meer als zelfstandige kan worden beschouwd en niet meer voldoet aan de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht als zelfstandige in België in de hoedanigheid van burger van de Unie.

2.11. De Raad concludeert dat verzoekster met haar betoog niet aantoont dat de bestreden beslissing door verwerende partij niet werd genomen op grond van de correcte gegevens, dat zij die niet correct heeft beoordeeld en op grond daarvan niet kennelijk redelijk oordeelde tot de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster. De verwerende partij besliste geheel terecht, binnen de haar toebedeelde bevoegdheid in uitvoering van artikel 54 van het Vreemdelingenbesluit, dat verzoekster niet meer voldoet aan de in artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor een verblijf in het Rijk als zelfstandige. Verzoekster toont geen schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel noch van de motiveringsplicht.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER